

ger en tå for at få vores forudproducerede stillbillede af virkeligheden til at passe. Derfor går al vores politiske energi til denne kamp om at sætte dagsordenen og til vinklingen af det, vi kalder virkeligheden, og fremtiden parkeres vel i teknik og udvalg og nævn.

En berømt tysk filosof sagde for 150 år siden, at filosofferne hidtil har beskrevet verden som, at det gælder om at forandre den. De ord burde vi alle tage til os i det politiske arbejde. Politikerne har i alt for mange år bare beskrevet virkeligheden. Det gælder om at forandre den. Statsministeren er selvfølgelig ikke ene om at lægge vægt på en vilje til at beskrive sin udgave af virkeligheden, men han gjorde det koncentreret og meget dygtigt i sin åbningstale.

Som jeg forstår statsministeren, er historien om menneskeheds udvikling egentlig slut. Vores vestlige civilisation er udviklingens slutpunkt, og den globale udfordring er få alle verdens folk til at blive lige som os, at komme op på vores niveau. Der er så en stor fjende derude, der vil forhindre denne fuldblydelse af historien. Derfor må vi selvfølgelig også bruge våbenmagt og det billede af virkeligheden, der har vist sig ikke at passe, for at gennemføre dette historiens nærmest lovmæssige slutpunkt.

Kl. 20.50

Nu ved jeg godt, at jeg selv karrikerer eller udlægger statsministerens budskab noget hårdt her, så jeg skal skynde mig at sige, at jeg da også var glad for, at statsministeren talte om kulturel mangfoldighed og modererede den debat, som efter min mening har haft tendens til at sætte hele befolkningsgrupper og hele religioner i bås.

Jeg var også glad for statsministerens fokus på Afrikas tragedie og på det globale klassesamfund og den globale klassekamp, som aldrig har været større. Men jeg vil dog tillade mig at advare imod at sætte den globale værdikamp så sort-hvidt op, som statsministeren gør i sin åbningstale. Jeg vil advare imod at bygge en så enkel model op af verden, at den mest minder om det, der ligger i udtrykket the white man's burden, den hvide mands byrde; et verdensbillede, der bygger på, at alt, hvad vi gør, og alt, hvad vi siger, er det rigtige; at vi har de ypperste værdier, og at vi har nået det højeste udviklingsniveau både moralsk og menneskeligt, og at det bare er en pædagogisk opgave for os at overbevise de andre om, at de skal komme op på vores niveau.

Jeg tror, at dette sort-hvide verdensbillede og de handlinger, der er sat bag dette verdensbillede med angrebskrig, der jo altid vil bryde

grundlæggende menneskerettigheder, bestandig vil producere had – unødvendigt had – og skabe sin egen fjende. Når vi tegner så enkelt et venfjende-billede, ender vi med at producere det selv samme monster, som vi selv har tegnet.

Der er vel ingen, der vil erklære sig uenig med statsministeren i, at den globale værdikamp handler om frihed, demokrati og menneskerettigheder. Jeg kunne jo prøve at stille mig i opposition og sige: Nej, jeg er stærkt imod frihed, den kan jeg ikke lide; jeg er imod demokrati, og jeg er imod menneskerettigheder. Det ville jo ikke give mening.

Men ikke desto mindre er jeg imod at bryde menneskerettighederne, at bryde folkeretten og at bryde demokratiet for at kunne belære andre om demokratiets, menneskerettighedernes og frihedens lyksaligheder. Præcis med denne dobbeltmoral er vejen – efter min mening – til krig, død og undertrykkelse brolagt, og præcis dér får diktatur og formørkelse sin grobund.

Jeg kunne blot – måske naivt – påpege, at kampen for frihed og demokrati og menneskerettigheder i frihedens og menneskerettighedernes navn må bygge på, at vi også kan lære noget af andre, at vi ikke befinder os ved historiens afslutning, men ved dens begyndelse, og at vores midler til at nå de erklærede mål ikke kan gå imod selve målets formål.

En begyndelse kunne være at kæmpe for, at de ca. 40 mia. kr., som Irakkriegen koster om ugen, f.eks. gik til Centralafrika, eller at man turde tale om den virkelighed, som det irakiske folk oplever eller ikke får mulighed for at opleve i døden, som er en konsekvens af den angrebskrig, som jeg før har omtalt.

Skal vi tale om en global værdikamp, vil jeg gerne minde om Franklin D. Roosevelts ord om frihed i verden. Roosevelt udpegede de fire friheder: Den første frihed er friheden til at tale og sige sin mening overalt i verden. Det har vi hørt meget om de sidste par år. Den anden frihed er friheden til at dyrke sin gud på sin egen måde overalt i verden. Den tredje frihed er friheden for nød, hvilket i alle lande vil betyde en tilværelse med sundhed og i fred. Og den fjerde frihed er friheden for frygt, hvilket betyder international afrustning i så høj en grad, at intet land i fremtiden kan foretage et angreb på et andet land noget som helst sted i verden.

Lad mig tilføje, at vi ikke kan skille disse friheder ad, vi kan ikke kun fokusere på den ene af dem; de er uløseligt sammenbundne, og i det